

การประลองสระสูงกับตัวแปรกันที่อยู่อาศัย

ในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลในบริเวณ 2 หมู่บ้านที่เก็บข้อมูลนั้นทั้งที่เป็นชุมชนเมืองได้แก่ เขตเทศบาลเมืองสงขลา และพื้นที่ที่เป็นชุมชนชนบท ได้แก่ ตำบลเปียน อ่าเภอสะบ้าย้อย ผู้วิจัยพบว่าในอดีตจากความมีความสัมพันธ์กับการประลองภาษาแล้ว ล้วนที่อยู่อาศัยมีความสัมพันธ์กับการประลองภาษาด้วย ผู้วิจัยจึงจะนำเสนอข้อมูลการวิเคราะห์การประลองสระสูงกับตัวแปรกันที่อยู่อาศัยโดยใช้หลักวิธีวิเคราะห์ทางสถิติ เช่น เส้นเอกรากที่ใช้ในเคราะห์การประลองสระสูงกับตัวแปรอายุ (ดูบทที่ 5)

รายละเอียดของความแตกต่างในอัตราการออกเสียงหรือการใช้รูปประลองประชากร ที่มีน้ำหนักอยู่อาศัยในชุมชนเมือง และชุมชนชนบทมีดังนี้

การวิเคราะห์รูปประลองในการออกเสียงคำที่มีรูปเสียงภาษาไทย

ผู้บอกรากภาษาไทยมาตรฐานปะสมตัวชี้รูปสระ <ี> ออกเสียงค่าที่มีรูปเสียงภาษาไทยมาตรฐานปะสมตัวชี้รูปสระ <ี> ในอัตราที่แตกต่างกัน ตั้งจะแสดงข้อมูลร้อยละของ การใช้เสียงสระในตาราง 17 และภาพประกอบ 14

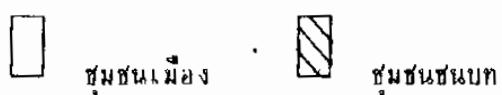
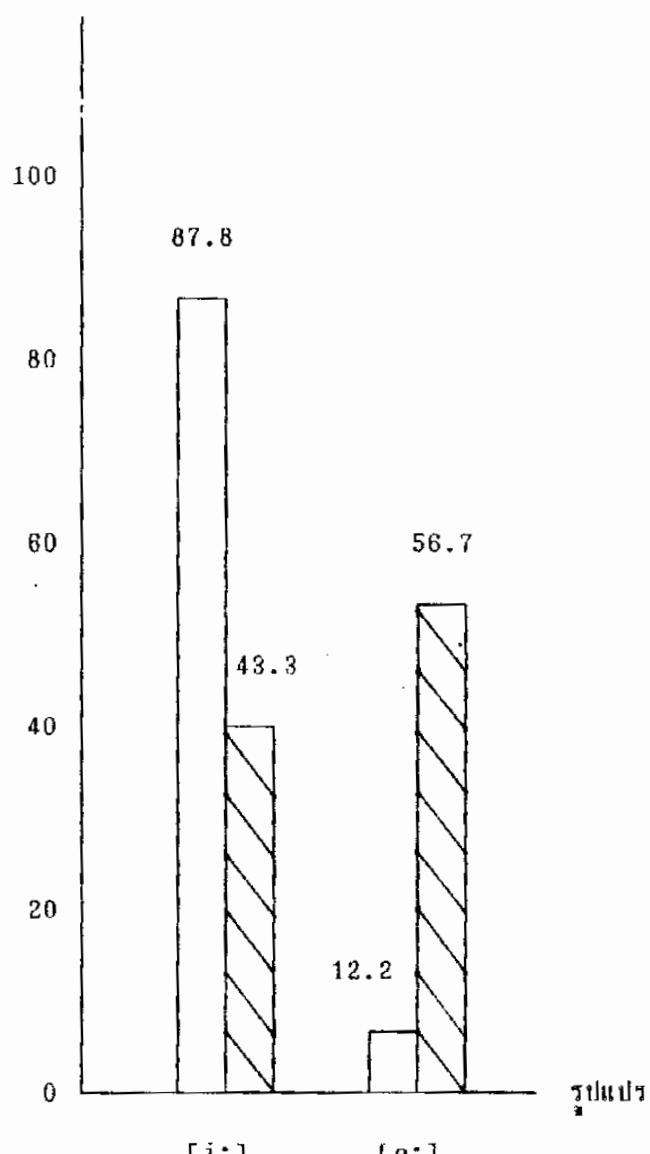
ตาราง 17 อัตราการใช้รูปแบบ [i:] และ [e:] ในการออกเสียงคำที่มีรูปเขียน
ภาษาไทยมาตรฐานปัจจุบันด้วยรูปสระ (<-->) ของประชากรทั้งหมด
จำแนกตามที่นักอักษารัศมี

รูปแบบ ที่นักอักษารัศมี ที่นักอักษารัศมี ที่นักอักษารัศมี	ชุมชนเมือง	ชุมชนชนบท	รวม
	[i:]	[e:]	รวม
[i:]	87.8 (79)	43.3 (39)	65.6 (118)
[e:]	12.2 (11)	56.7 (51)	34.4 (62)
รวม	100.0 (90)	100.0 (90)	100.0 (180)

$$\chi^2 = 39.365 \quad df = 1$$

ภาพประกอบ 14 แผนภูมิเปรียบเทียบอัตราการใช้รูปแบบ [i:] และ [e:] ใน^{ที่}
การออกเสียงคำที่มีรูปเปรียบภาษาไทยมากครรภานประสมด้วยรูปสระ <^{ที่}>
ของประชากรทั้งหมด จำแนกตามลักษณะค่าตัวอักษร

อัตราการใช้

ประชากรที่อาศัยอยู่ในชุมชนเมืองใช้รูปแบบ [e:] มากกว่า [ə:] แต่ประชากรที่อาศัยอยู่ในชุมชนชนบทใช้รูปแบบ [e:] มากกว่า [ə:]

หากพิจารณาการออกเสียงของประชากรที่มีภูนท์ที่อยู่อาศัยในชุมชนเมืองกับประชากรที่มีภูนท์ที่อยู่อาศัยในชุมชนชนบท สังเกตได้ว่าประชากรที่มีภูนท์ที่อยู่อาศัยในชุมชนเมืองใช้รูปแบบ [e:] มากกว่าประชากรที่อาศัยอยู่ในชนบท ในรูปแบบที่ตรงกันกับประชากรที่อาศัยอยู่ในชุมชนชนบทใช้รูปแบบ [e:] มากกว่าประชากรที่อาศัยอยู่ในชุมชนเมือง

เมื่อคำนวณค่า chi-square ได้ $x^2 = 39.365$ จะเห็นว่ามีค่ามากกว่าค่า chi-square (x^2) ที่จะดับนัยสำคัญ 0.05 และ $df = 1$ ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.84 แสดงว่าการแปลงภาษาในค่าก่อสบกที่มีรูปเสียงภาษาไทยมาตรฐานประสมตัวอยู่ในตัวอย่าง (—) มีความสัมพันธ์กับภูนท์ที่อยู่อาศัย กล่าวคือประชากรที่มีภูนท์ที่อยู่อาศัยในชุมชนเมืองกับประชากรที่มีภูนท์ที่อยู่อาศัยในชุมชนชนบทออกเสียงสระสูงในกลุ่มคำที่มีรูปเสียงภาษาไทยมาตรฐานประสมตัวอยู่ในตัวอย่าง (—) แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.05 จึงเป็นการสนับสนุนสมมติฐานที่ดังนี้

นอกจากผู้วิจัยมีข้อสังสัยว่าประชากรที่อาศัยอยู่ในชุมชนเมือง กับประชากรที่อาศัยอยู่ในชุมชนชนบทใช้รูปแบบสระสูงแตกต่างกันหรือไม่ และอินท์ที่อยู่อาศัยจะมีความสัมพันธ์กับการแปลงภาษาหรือไม่ เมื่อได้ควบคุมตัวแปรอายุ ผู้วิจัยจึงได้เปรียบเทียบการใช้รูปแบบเสียงสระสูงของประชากรทั้ง 3 กลุ่ม ระหว่างกลุ่มเด็กที่อาศัยอยู่ในชุมชนเมืองและชนบท, กลุ่มผู้ใหญ่ที่อาศัยอยู่ในชุมชนเมืองและชุมชนชนบท, กลุ่มคนชราที่อาศัยอยู่ในชุมชนเมืองและชุมชนชนบทดังนี้

1. อัตราการใช้รูปแบบ [i:] และ [e:] ของประชากรกลุ่มเด็ก

ตาราง 18 อัตราการใช้รูปแบบ [i:] และ [e:] ในการออกเสียงคำที่มีรูปเสียงภาษาไทยมาตรฐานประสมด้วยรูปสระ <ี> ของประชากรกลุ่มเด็ก
จำแนกตามดัชนักอัตราศัย

ดัชนักอัตราศัย		ชุมชนเมือง	ชุมชนชนบท
รูปแบบ			
[i:]	100.0 (30)	43.3 (13)	
[e:]	0.0 (0)	56.7 (17)	
รวม	100.0 (30)	100.0 (30)	

$$\chi^2 = 20.317 \quad df = 1$$

เด็กที่อัตราศัยอยู่ในชุมชนเมืองใช้รูปแบบ [i:] ทั้งหมด 100% ไม่ปราศจากใช้รูปแบบ [e:] เลย แสดงว่าเด็กในชุมชนเมืองได้มีการเปลี่ยนแปลงการออกเสียงสระสูงในการออกเสียงคำภาษาไทยมาตรฐานประสมด้วยรูปสระ <ี> แล้ว ขาดเด็กเปลี่ยนมาใช้เสียงสระ [i:] มาก

ส่วนเด็กที่อัตราศัยอยู่ในชุมชนชนบทใช้รูปแบบ [e:] มากกว่ารูปแบบ [i:] เมื่อเปรียบเทียบอัตราการออกเสียงของเด็กทั้ง 2 ชุมชน จะเห็นว่าเด็กในชุมชนเมืองใช้รูปแบบ [i:] มากกว่าเด็กในชุมชนชนบท แต่เด็กในชุมชนชนบทใช้รูปแบบ [e:] มากกว่าเด็กในชุมชนเมือง

เมื่อพิจารณาค่า chi-square (χ^2) ที่คำนวณได้ $\chi^2 = 20.317$ จะเห็นว่ามีค่ามากกว่าค่า chi-square (χ^2) ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 และ $df = 1$ ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.84 แสดงว่าการประยุกต์ใช้สิ่งสระสูงในการออกเสียงคำภาษาไทยมาตรฐานที่มีรูปเสียงประสานด้วยรูปสระ <ี> ของเด็กมีความสัมพันธ์กับอัตราผู้ออกเสียงคำ

2. อัตราการใช้รูปแบร์ [i:] และ [e:] ของประชากรกลุ่มผู้ใหญ่

ตาราง 19 อัตราการใช้รูปแบร์ [i:] และ [e:] ในการออกเสียงคำที่มีรูปเสียงภาษาไทยมาตรฐานประสานด้วยรูปสระ <ี> ของประชากรกลุ่มผู้ใหญ่ จำนวนคนตั้งแต่ห้าสิบ

ผู้ใหญ่ที่ออกเสียงคำ			
ที่นักเรียน		ที่นักเรียน	ที่นักเรียน
รูปแบร์			
[i:]	96.7 (29)	56.7 (17)	
[e:]	3.3 (1)	43.3 (13)	
รวม	100.0 (30)	100.0 (30)	

$$\chi^2 = 16.595 \quad df = 1$$

ผู้ใหญ่ที่ออกเสียงคำอยู่ในชุมชนเมือง และผู้ใหญ่ที่ออกเสียงคำอยู่ในชุมชนชนบทใช้รูปแบร์ [i:] มากกว่า [e:] ก็ตาม มากกว่ารูปแบร์ [e:] ที่ยังปรากฏใช้มากกว่ากลุ่มผู้ใหญ่ที่ออกเสียงคำอยู่ในชุมชนเมือง และผู้ใหญ่ที่ออกเสียงคำอยู่ในชุมชนเมืองใช้รูปแบร์ [i:] มากกว่าผู้ใหญ่ที่ออกเสียงคำอยู่ในชุมชนชนบท

แม้ว่ากลุ่มผู้ใหญ่ที่ออกเสียงคำในชนบทจะใช้รูปแบร์ [i:] มากกว่า [e:] ก็ตาม แต่รูปแบร์ [e:] ที่ยังปรากฏใช้มากกว่ากลุ่มผู้ใหญ่ที่ออกเสียงคำอยู่ในชุมชนเมือง และผู้ใหญ่ที่ออกเสียงคำอยู่ในชุมชนเมืองใช้รูปแบร์ [i:] มากกว่าผู้ใหญ่ที่ออกเสียงคำอยู่ในชุมชนชนบท

เมื่อค่าanova ค่า chi-square (χ^2) จากตารางได้ = 16.595 ซึ่งมีค่ามากกว่า ค่า chi-square (χ^2) ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 และ df = 1 ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.84 แสดงว่าการเปรียบของเสียงสระสูงในการออกเสียงคำภาษาไทยมาตรฐานที่มีรูปเสียงปะสัน ตัวสะกดสระ <ี> ของผู้ใหญ่ในความลัมพันธ์กับเด็กอ่อนเพี้ยน

3. อัตราการใช้รูปป่า [i:] และ [e:] ของประชากรกลุ่มคนชรา

ตาราง 20 อัตราการใช้รูปป่า [i:] และ [e:] ในการออกเสียงคำที่มีรูปเสียงภาษาไทยมาตรฐานปะสันตัวสะกดสระ <ี> ของประชากรกลุ่มคนชรา จำแนกตามเด็กอ่อนเพี้ยน

		กับเด็กอ่อนเพี้ยน	
		ชุมชนเมือง	ชุมชนชนบท
รูปป่า			
[i:]		66.7 (20)	30.0 (9)
[e:]		33.3 (10)	70.0 (21)
รวม		100.0 (30)	100.0 (30)

$$\chi^2 = 8.075 \quad df = 1$$

คนชราที่อาศัยอยู่ในชุมชนเมืองใช้รูปป่า [i:] มากกว่า [e:]
คนชราที่อาศัยอยู่ในชุมชนชนบทใช้รูปป่า [e:] มากกว่ารูปป่า [i:]
เมื่อเปรียบเทียบอัตราการใช้รูปป่าของคนชราที่อาศัยอยู่ในชุมชนเมืองกับคนชราที่อาศัยอยู่ในชุมชนชนบทพบว่า คนชราที่อาศัยอยู่ในชุมชนเมืองใช้รูปป่า [i:] มากกว่า คนชราที่อาศัยอยู่ในชุมชนชนบท ในขณะที่คนชราที่อาศัยอยู่ในชุมชนชนบทใช้รูปป่า [e:] มากกว่าคนชราที่อาศัยอยู่ในชุมชนเมือง

เมื่อพิจารณาค่า chi-square (χ^2) ที่คำนวณได้ $\chi^2 = 8.075$ จะเห็นว่า นี่ค่ามากกว่าค่า chi-square (χ^2) ที่ร่างดับนัยสำคัญ 0.05 และ $df = 1$ ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.84 แสดงว่าการป्रบogg เสียงสระสูงในการออกเสียงค่าภาษาไทยมาตรฐานที่มีรูปเสียง ประสมตัวอยู่บลรบ $\langle \text{_e} \rangle$ ของผู้ใหญ่มีความสัมพันธ์กับถ้นที่อยู่อาศัย

การวิเคราะห์รูปเสียงในการออกเสียงค่า
ที่มีรูปเสียงภาษาไทยมาตรฐานประสมตัวอยู่บลรบ $\langle \text{e} \rangle$

ผู้ออกภาษาใช้เสียงสระ [ə:] และ [ɔ:] ออกเสียงค่าที่มีรูปเสียงภาษาไทย มาตรฐานประสมตัวอยู่บลรบ $\langle \text{e} \rangle$ ในอัตราที่แตกต่างกัน ตั้งจะแสดงข้อมูลร้อยละของ การใช้เสียงสระแต่ละเสียงในตาราง 21 และภาพประกอบ 15

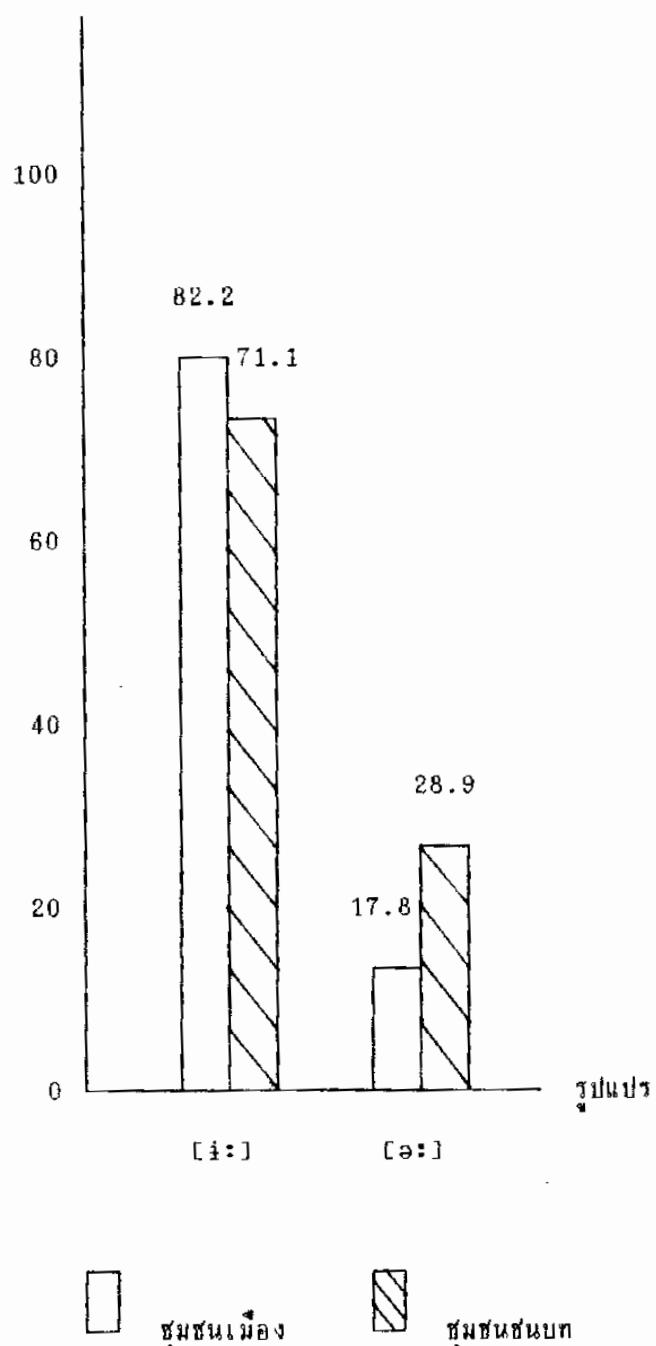
ตาราง 21 อัตราการใช้รูปบลรบ [ə:] และ [ɔ:] ในการออกเสียงค่าที่มีรูปเสียง ภาษาไทยมาตรฐานประสมตัวอยู่บลรบ $\langle \text{e} \rangle$ ของประชากรทั้งหมด จำแนกตามถ้นที่อยู่อาศัย

ถ้นที่อยู่อาศัย	ชุมชนเมือง		รวม
	ชุมชนชนบท	รวม	
[ə:]	82.2 (74)	71.1 (64)	76.7 (138)
[ɔ:]	17.8 (16)	28.9 (26)	23.3 (42)
รวม	100.0 (90)	100.0 (90)	100.0 (180)

$$\chi^2 = 3.105 \quad df = 1$$

ภาพประกอบ 15 แผนภูมิอัตราการใช้รูปแบบ [ə:] และ [ə:] ในการออกเสียงคำที่มีรูปเสียงภาษาไทยมาตราฐานประสมด้วยรูปสระ < อ > ของประชากรทั้งหมดจำแนกตามลักษณะ

อัตราการใช้

ประชากรที่อาศัยอยู่ในชุมชนเมืองและชุมชนชนบท ใช้รูปแบบ [๑:๑] มากกว่ารูปแบบ [๐:๑] ร้อยละ 64.4

หากพิจารณาการอกรสีของประชากรที่มีเด่นที่อยู่อาศัยในชุมชนเมืองกับประชากรที่มีเด่นที่อยู่อาศัยในชุมชนชนบท จะเห็นว่าประชากรที่มีเด่นที่อยู่อาศัยในชุมชนเมืองใช้รูปแบบ [๑:๑] มากกว่าประชากรที่อาศัยอยู่ในชนบท

เมื่อพิจารณาค่า chi-square ที่ค่าน้ำเสี้ยว $\chi^2 = 3.105$ ซึ่งมีค่าน้อยกว่าค่า chi-square (χ^2) ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 และ $df = 1$ ซึ่งมีค่าเท่ากัน 3.84 แสดงว่า การแปรของสารเสียงสูงในการอกรสีของค่าภาษาไทยมาตรฐานประสมด้วยรูปสรระ <^๑> ไม่มีความสัมพันธ์กับค่าที่อยู่อาศัย หรือกล่าวคือการอกรสีของสารที่แยกต่างกันในค่าที่มีรูปเชื่อมภาษาไทยมาตรฐานประสมด้วยรูปสรระ <^๑> ของผู้พูดภาษาสัง也算ไม่ได้มีผลมาจากการที่ประชากรมีเด่นที่อยู่อาศัยต่างกัน นอกจากนี้ผู้วิจัยเกิดความสงสัยต่อไปอีกว่าการแปรของภาษา หรือการใช้รูปแบบสรระสูงของประชากรที่อาศัยอยู่ในชุมชนเมือง กับประชากรที่อาศัยอยู่ในชุมชนชนบทดังกล่าวเน้นจะสังมีความแตกต่างกัน และมีความสัมพันธ์กันหรือไม่เนื่องได้ควบคุณตัวแปรอยู่ ผู้วิจัยจึงได้แยกศึกษาการใช้รูปแบบเสียงสารสูงของเด็กที่อาศัยอยู่ในชุมชน เมืองและชุมชนชนบท การใช้รูปแบบเสียงสารสูงของผู้ใหญ่ที่อาศัยอยู่ในชุมชนเมือง และชุมชนชนบท และศึกษาการใช้รูปแบบเสียงสารสูงของคนชราที่อาศัยอยู่ในชุมชนเมืองและชุมชนชนบทตามลักษณะนี้

1. ลักษณะการใช้รูปแบบ [๑:๑] และ [๐:๑] ของประชากรกลุ่มเด็ก

ตาราง 22 อัตราการใช้รูปเป้า [๔:] และ [๙:] ในการออกเสียงค่าที่มีรูปเสื่อ
ภาษาไทยมาตรฐานปะสันดัวรูปสระ <ี> ของประชากรกลุ่มเด็ก
จำแนกตามถี่ที่ออกอ่าศัย

รูปเป้า	ชุมชนเมือง	ชุมชนชนบท
ถี่ที่ออกอ่าศัย		
[๔:]	96.70 (29)	
[๙:]	3.30 (1) 13.3 (4)	
รวม	100.0 (30)	100.0 (30)

$$\chi^2 = 1.963 \quad df = 1$$

เด็กที่ออกอ่าศัยในชุมชนเมืองและเด็กที่ออกอ่าศัยในชุมชนชนบทใช้รูปเป้า [๔:]
มากกว่ารูปเป้า [๙:] ในลักษณะเดียวกัน

เมื่อเปรียบเทียบอัตราการออกเสียงของเด็กทั้ง 2 ชุมชน จะเห็นว่าเด็กในชุมชน
เมืองใช้รูปเป้า [๔:] มากกว่าเด็กในชุมชนชนบท ดังนี้แนวโน้มการเปลี่ยนแปลงการออก
เสียงสระน่าจะเกิดขึ้นกับเด็กในชุมชนเมืองก่อนเด็กในชุมชนชนบทเพราเสียงสระ [๙:]
เกือบจะไม่ปรากฏใช้ในการออกเสียงค่าที่มีรูปเสื่อภาษาไทยมาตรฐานปะสันดัวรูปสระ
<ี> ของเด็กในชุมชนเมือง

เมื่อพิจารณาค่า chi-square (χ^2) ที่คำนวณได้ $\chi^2 = 1.963$ ซึ่งมีค่าต่ำกว่า
ค่า chi-square $\chi^2 = 3.84$ ที่ระบุไว้ต่ำสุดที่ 0.05 และ $df = 1$ แสดงว่าการแบ่ง
ของภาษาในการออกเสียงค่าภาษาไทยมาตรฐานที่มีรูปเสื่อปะสันดัวรูปสระ <ี> ของเด็ก
ไม่มีความสัมพันธ์กับถี่ที่ออกอ่าศัย หรือกล่าวได้ว่าถี่ที่ออกอ่าศัยที่แตกต่างกันไม่ได้มีอิทธิพลท้าให้
การใช้ภาษาของเด็กแตกต่างกัน

2. อัตราการใช้รูปแบบ [ə:] และ [ə:] ของประชากรกลุ่มนี้ในพิธี

ตาราง 23 อัตราการใช้รูปแบบ [ə:] และ [ə:] ในการออกเสียงคำที่มีรูปเสียงภาษาไทยมาตรฐานประสมด้วยรูปสระ <္> ของประชากรกลุ่มนี้ให้จัวแนกตามกันท่องอักษร

ผู้ใหญ่ที่อาศัยอยู่ในชุมชนเมืองและที่อาศัยอยู่ในชุมชนชนบทใช้รูปแบบ		ชุมชนเมือง	ชุมชนชนบท
รูปแบบ	ผู้ใหญ่ที่อาศัยอยู่ในชุมชนเมืองและที่อาศัยอยู่ในชุมชนชนบทใช้รูปแบบ [ə:]		
[ə:]	93.3 (28)	70.0 (21)	
[ə:]	6.7 (2)	30.0 (9)	
รวม	100.0 (30)	100.0 (30)	

$$\chi^2 = 5.454 \quad df = 1$$

ผู้ใหญ่ที่อาศัยอยู่ในชุมชนเมืองและที่อาศัยอยู่ในชุมชนชนบทใช้รูปแบบ [ə:] มากกว่ารูปแบบ [ə:]

เมื่อเปรียบเทียบการออกเสียงของผู้ใหญ่ทั้ง 2 ชุมชนจะเห็นว่า ผู้ใหญ่ที่อาศัยอยู่ในชุมชนเมืองใช้รูปแบบ [ə:] มากกว่าผู้ใหญ่ที่อาศัยอยู่ในชุมชนชนบท ในลักษณะที่ตรงกันข้ามผู้ใหญ่ที่อาศัยอยู่ในชุมชนชนบทใช้รูปแบบ [ə:] มากกว่าผู้ใหญ่ที่อาศัยอยู่ในชุมชนเมือง

เมื่อพิจารณาค่า chi-square (χ^2) ที่ค่านว่าได้ $\chi^2 = 5.454$ ซึ่งมีค่ามากกว่าค่า chi-square (χ^2) = 3.84 ที่จะต้นนัยสำคัญ 0.05 และ $df = 1$ แสดงว่า การแปรของภาษาในการออกเสียงคำที่มีรูปเสียงภาษาไทยมาตรฐานประสมด้วยรูปสระ <္> ของผู้ใหญ่ที่อาศัยอยู่ในชุมชนเมืองและที่อาศัยอยู่ในชุมชนชนบทมีความสัมพันธ์กับกันท่องอักษร

3. อัตราการใช้รูปแบบ [i:] และ [ə:] ของประสากรกลุ่มคนชรา

ตาราง 24 อัตราการใช้รูปแบบ [i:] และ [ə:] ในการออกเสียงค่าที่มีรูปเข็มในภาษาไทยมาตราฐาน普通话สมด้วยรูปสรระ <ิ> ของประสากรกลุ่มคนชรา จำแนกตามถิ่นที่อยู่อาศัย

ถิ่นที่อยู่อาศัย		ชุมชนเมือง	ชุมชนชนบท
รูปแบบ			
[i:]	56.7 (17)	56.7 (17)	
[ə:]	43.3 (13)	43.3 (13)	
รวม	100.0 (30)	100.0 (30)	

$$\chi^2 = 0.00 \quad df = 1$$

คนชราที่อาศัยอยู่ในชุมชนเมืองและคนชราที่อาศัยอยู่ในชุมชนชนบทใช้รูปแบบ [i:] มากกว่ารูปแบบ [ə:] เหมือนกัน ในอัตราเท่ากัน

เป็นที่น่าสังเกตว่าคนชราทั้ง 2 ชุมชนมีอัตราการใช้รูปแบบสูงในแต่ละถิ่นโดยตั้งนี้เนื่องจากค่า chi-square (χ^2) ที่ $\chi^2 = 0.00$ ซึ่งน้อยกว่าค่า chi-square $\chi^2 = 3.84$ ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 และ $df = 1$ แสดงว่าการเปรียบเทียบเสียงสระสูงในการออกเสียงค่าภาษาไทยมาตราฐานที่มีรูปเข็ม普通话สมด้วยรูปสรระ <ิ> ของคนชราไม่มีความลับพิเศษที่ถูกต้องที่ต่างกันไม่มีผลทำให้คนชราใช้เสียงสระออกเสียงค่าที่มีรูปเข็มภาษาไทยมาตราฐาน普通话สมด้วยรูปสรระ <ิ> แตกต่างกันโดย

การวิเคราะห์รูปแบบในการออกเสียงค่าที่มีรูปเปี้ยนภาษาไทยมาตราฐานประสมด้วยรูปเสียง <ö>

ผู้ออกภาษาใช้เสียงสระ [ə:] และ [o:] ออกเสียงค่าที่มีรูปเปี้ยนภาษาไทยมาตราฐานประสมด้วยรูปเสียง <ö> ในอัตราที่แตกต่างกัน ดังจะแสดงข้อมูลร้อยละของการใช้เสียงสระเหล่านี้ในตาราง 25 และภาพประกอบ 16

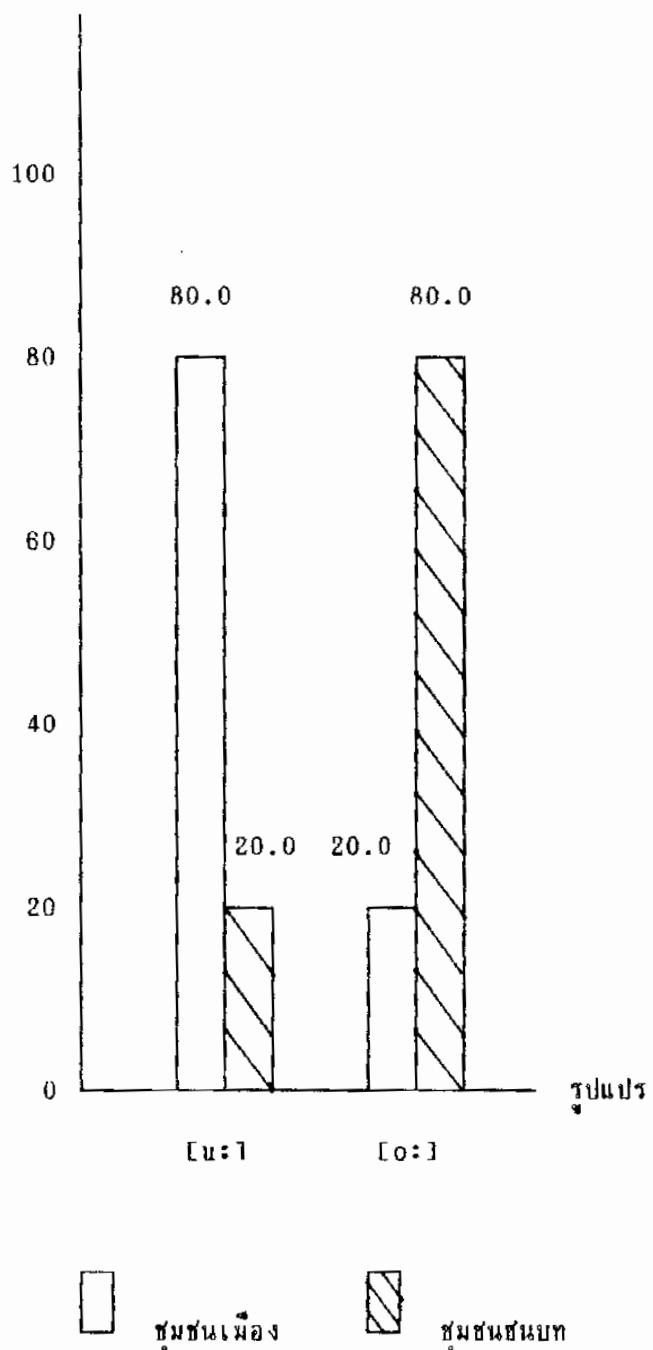
ตาราง 25 อัตราการใช้รูปเปร [ə:] และ [o:] ในการออกเสียงค่าที่มีรูปเปี้ยนภาษาไทยมาตราฐานประสมด้วยรูปเสียง <ö> ของประชากรทั้งหมด จําแนกตามภูมิที่อยู่อาศัย

ภูมิที่อยู่อาศัย	ชุมชนเมือง		รวม
	ชุมชนชนบท	ชุมชนเมือง	
[ə:]	80.0 (72)	20.0 (18)	50.0 (90)
[o:]	20.0 (18)	80.0 (72)	50.0 (90)
รวม	100.0 (90)	100.0 (90)	100.0 (180)

$$\chi^2 = 64.800 \quad df = 1$$

ภาพประกอบ 16 แผนภูมิอัตราการใช้รูปเปร [ə:] และ [o:] ในการออกเสียงคำที่มีรูปเสียงภาษาไทยมาตรฐานบะสัมตัวอยู่รูปสระ < อ > ของภาษากรุงเทพฯ จําแนกตามอัตราค่าต่อไปนี้

อัตราการใช้

ประชากรที่อาศัยอยู่ในชุมชนเมืองใช้รูปแบบ [บ:] มากกว่ารูปแบบ [อ:] ประชากรที่อาศัยอยู่ในชุมชนชนบทใช้รูปแบบ [อ:] มากกว่ารูปแบบ [บ:] เมื่อเปรียบเทียบการออกเสียงของประชากรที่มีนิ้นท่ออยู่อาศัยในชุมชนเมืองกับประชากรที่มีนิ้นท่ออยู่อาศัยในชุมชนชนบท สิ่งเดียวกันที่ประชากรที่มีนิ้นท่ออยู่อาศัยในชุมชนเมืองใช้รูปแบบ [บ:] มากกว่าประชากรที่อาศัยอยู่ในชนบท ในขณะที่ประชากรที่อาศัยอยู่ในชุมชนชนบทใช้รูปแบบ [อ:] มากกว่าประชากรที่อาศัยอยู่ในชุมชนเมือง

เมื่อพิจารณาค่า chi-square ที่คำนวณได้ $x^2 = 64.800$ จะเห็นว่ามีค่ามากกว่าค่า chi-square (x^2) ที่ร่างด้วยมีสัดส่วน 0.05 และ $df = 1$ ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.84 แสดงว่าการแปรของภาษาในค่าทดสอบที่ใช้รูปเบี้ยนภาษาไทยมาตรฐานประสมตัวอยู่รูป gerade $\langle \text{รู} \rangle$ มีความล้มเหลวเกินที่ยอมรับ หรือกล่าวได้ว่า ประชากรที่มีนิ้นท่ออยู่อาศัยในชุมชนเมืองกับประชากรที่มีนิ้นท่ออยู่อาศัยในชุมชนชนบทออกเสียงสระสูงในค่าที่ใช้รูปเบี้ยนภาษาไทยมาตรฐานประสมตัวอยู่รูป gerade $\langle \text{รู} \rangle$ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ร่างด้วยความเชื่อมั่น 0.05 จึงเป็นการสนับสนุนสมมติฐานที่ตั้งไว้

นอกจากนี้ผู้วิจัยเกิดความสงสัยต่อไปถึงว่าการแปรของภาษา หรือการใช้รูปแบบสระสูงของประชากรที่อาศัยอยู่ในชุมชนเมือง กับประชากรที่อาศัยอยู่ในชุมชนชนบทดังกล่าวหันจะซึ่งมีความแตกต่างกัน และมีความล้มเหลวที่ไม่เนื่องจากความคุณตัวแบบ proxy ผู้วิจัยจึงได้แยกศึกษาการใช้รูปแบบเสียงสระสูงของเด็กที่อาศัยอยู่ในชุมชนเมืองและชุมชนชนบท การใช้รูปแบบเสียงสระสูงของผู้ใหญ่ที่อาศัยอยู่ในชุมชนเมืองและชุมชนชนบท และศึกษาการใช้รูปแบบเสียงสระสูงของคนชราที่อาศัยอยู่ในชุมชนเมืองและชุมชนชนบท ตามลำดับดังนี้

1. ลักษณะการใช้รูปแบบ [บ:] และ [อ:] ของประชากรกลุ่มเด็ก

ตาราง 26 อัตราการใช้รูปแบบ [n:] และ [o:] ในการออกเสียงค่าที่มีรูปเสียงภาษาไทยมาตรฐานปัจจุบันตัวอักษรปัตตระ (<ŋ>) ของประชากรกลุ่มเด็ก
จำแนกตามอัลฟ์กอสก้าศิษ

อัลฟ์กอสก้าศิษ		ชุมชนเมือง	ชุมชนชนบท
รูปแบบ			
[n:]	96.7 (29)	30.0 (9)	
[o:]	3.3 (1)	70.0 (21)	
รวม	100.0 (30)	100.0 (30)	

$$\chi^2 = 28.708 \quad df = 1$$

เด็กที่อาศัยอยู่ในชุมชนเมืองใช้รูปแบบ [n:] มากกว่า [o:]

เด็กที่อาศัยอยู่ในชุมชนชนบทใช้รูปแบบ [o:] มากกว่า [n:]

เมื่อเปรียบเทียบอัตราการใช้รูปแบบระหว่างเด็กที่อาศัยอยู่ในชุมชนเมืองกับที่อาศัยอยู่ในชุมชนชนบทพบว่า เด็กในชุมชนเมืองใช้รูปแบบ [n:] มากกว่าเด็กที่อาศัยอยู่ในชุมชนชนบท และใช้รูปแบบ [o:] น้อยกว่าเด็กที่อาศัยอยู่ในชุมชนชนบท

เมื่อพิจารณาค่า chi-square $\chi^2 = 27.708$ ซึ่งมีค่ามากกว่าค่า chi-square ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 และ $df = 1$ ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.84 แสดงว่าการประยุกต์ใช้รูปแบบในตาราง 26 ในการออกเสียงค่าที่มีรูปเสียงภาษาไทยมาตรฐานปัจจุบันตัวอักษรปัตตระ (<ŋ>) ของเด็กนี้ ความสัมพันธ์กับอัลฟ์กอสก้าศิษ และเป็นที่น่าสังเกตว่าเด็กที่อาศัยอยู่ในชุมชนชนบทใช้รูปแบบ [o:] มากกว่ารูปแบบ [n:] นั้นก็หมายถึงว่าเด็กในชนบทต้องคงรักษาเอกลักษณ์การออกเสียงสร้างสรรค์ตั้งแต่แรกของภาษาสังคลาไว้ได้มาก ในขณะที่เด็กชุมชนเมืองเกือบจะไม่ปราบถูใช้รูปแบบ [o:] ในการออกเสียงค่าที่มีรูปเสียงภาษาไทยมาตรฐานปัจจุบันตัวอักษรปัตตระ (<ŋ>) เลย

2. อัตราการใช้รูปแบบ [u:] และ [o:] ของประชากรกลุ่มผู้ใหญ่

ตาราง 27 อัตราการใช้รูปแบบ [u:] และ [o:] ในการออกเสียงคำที่มีรูปเมืองภาษาไทยมาตรฐานประสมตัวรูปสระ (<ช>) ของประชากรกลุ่มผู้ใหญ่ จําแนกตามถิ่นที่อยู่อาศัย

รูปแบบ	ถิ่นที่อยู่อาศัย	
	ชุมชนเมือง	ชุมชนชนบท
[u:]	86.7 (26)	20.0 (6)
[o:]	13.3 (4)	80.0 (24)
รวม	100.0 (30)	100.0 (30)

$$\chi^2 = 26.785 \quad df = 1$$

ผู้ใหญ่ที่อาศัยอยู่ในชุมชนเมืองใช้รูปแบบ [u:] มากกว่ารูปแบบ [o:]

ผู้ใหญ่ที่อาศัยอยู่ในชุมชนชนบทใช้รูปแบบ [o:] มากกว่ารูปแบบ [u:]

เมื่อเปรียบเทียบอัตราการใช้รูปแบบของผู้ใหญ่ที่ถิ่นที่อยู่อาศัยในชุมชนเมือง กับ

ผู้ใหญ่ที่ถิ่นที่อยู่อาศัยในชุมชนชนบท ลัง gele ได้ว่าผู้ใหญ่ที่อาศัยในชุมชนเมืองใช้รูปแบบ [u:]

มากกว่า ผู้ใหญ่ที่อาศัยอยู่ในชุมชนชนบท และลักษณะที่ตรงกันข้ามผู้ใหญ่ที่อาศัยอยู่ในชุมชน

ชนบทใช้รูปแบบ [o:] มากกว่าผู้ใหญ่ที่อาศัยอยู่ในชุมชนเมือง

เมื่อพิจารณาค่า chi-square (χ^2) ที่ค่านว่าได้ $\chi^2 = 26.785$ จะเห็นว่ามีค่ามากกว่าค่า chi-square (χ^2) ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 และ $df = 1$ ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.84 แสดงว่าการแปรของเสียงสระสูงในการออกเสียงคำที่มีรูปเมืองภาษาไทยมาตรฐานประสมตัวรูปสระ (<ช>) ของผู้ใหญ่มีความสัมพันธ์กับถิ่นที่อยู่อาศัย

3. อัตราการใช้รูปเปร [u:] และ [o:] ของประชากรกลุ่มคนชรา

**ตาราง 28 อัตราการใช้รูปเปร [u:] และ [o:] ในการออกเสียงค่าที่อีรูปเมือง
ภาษาไทยตามครรภาระสมด้วยรูปสร้าง <รู> ของประชากรกลุ่มคนชรา**
จัดแยกตามดัชนีที่อีรูปเปร

ดัชนีที่อีรูปเปร		ชุมชนเมือง	ชุมชนชนบท
[u:]	56.7 (17)	10.0 (3)	
[o:]	43.3 (13)	90.0 (27)	
รวม	100.0 (30)	100.0 (30)	

$$\chi^2 = 14.700 \quad df = 1$$

คนชราที่อาศัยอยู่ในชุมชนเมืองใช้รูปเปร [u:] มากกว่ารูปเปร [o:]

คนชราที่อาศัยอยู่ในชุมชนชนบทใช้รูปเปร [o:] มากกว่ารูปเปร [u:]

ในอัตราที่ต่างกันมาก

เมื่อเปรียบเทียบอัตราการใช้รูปเปรของคนชราทั้ง 2 ชุมชน สังเกตได้ว่า คนชราที่อาศัยในชุมชนเมืองใช้รูปเปร [u:] มากกว่าคนชราที่อาศัยในชุมชนชนบท และ ใช้รูปเปร [o:] น้อยกว่าคนชราที่อาศัยในชุมชนชนบท แสดงว่าคนชราที่อาศัยอยู่ในชุมชน ชนบทหันมองรักษาการออกเสียงสระแบบตั้งเดิมในภาษาสังคลาไว้ได้มากและมากกว่าคนชรา ที่อาศัยอยู่ในชุมชนเมือง

หากพิจารณาค่า chi-square (χ^2) ที่คำนวณได้ $\chi^2 = 14.700$ จะเห็นว่ามีค่า มากกว่าค่า chi-square $\chi^2 = 3.84$ ที่ระบุบน显著 0.05 และ $df = 1$ แสดงว่า

การแปรของเสียงสระสูงในการออกเสียงคำภาษาไทยมาตรฐานที่มีรูปเขียนประสมด้วยรูปสระ <^ช> ของคนธรรมนิคความสัมพันธ์กับถ้นที่อยู่อาศัย

สรุป

ผลการวิเคราะห์ทำให้ทราบว่า ประชากรที่อาศัยอยู่ในชุมชนที่ต่างกันมีปริมาณการใช้รูปแบบอักษรที่แตกต่างกัน คือ ประชากรที่อาศัยอยู่ในชุมชนเมืองมีอัตราการใช้รูปป่า [i:, ɛ:, ə:] หรือออกเสียงสระเห็นอ่อนค่าในภาษาไทยกรุงเทพฯ มากกว่า ประชากรที่อาศัยอยู่ในชุมชนชนบท และประชากรที่อาศัยอยู่ในชุมชนชนบทใช้รูปแบบ [ɛ:, ə:, o:] หรือออกเสียงสระเห็นอ่อนค่าในภาษาสัง也算ดังเดิมมากกว่าประชากรที่อาศัยอยู่ในชุมชนเมือง แต่อัตราข้อละไมสามารถบอกได้ว่าประชากรที่ทางภาษาตั้งกล่าวมีผลเกี่ยวนেองมาจากการถัดไปอยู่ที่ต่างกัน หรือเป็นความบังเอิญที่เกิดขึ้นจากการเก็บข้อมูลผู้จัดจึงได้หาความสัมพันธ์ระหว่างการแปรของภาษาถ้นที่อยู่อาศัยของประชากรผู้บอกร่างนั้น โดยใช้ค่า chi-square (χ^2) เพื่อพิสูจน์สมมติฐานที่ตั้งไว้ว่า "ปัจจัยทางสังคมเกี่ยว กับถ้นที่อยู่อาศัยมีอิทธิพลต่อการแปรของภาษา" ผลการหาค่า chi-square (χ^2) แสดงให้เห็นว่าการแปรเสียงสระสูงในค่าที่มีรูปเขียนภาษาไทยมาตรฐานประสมด้วยรูปสระ <^ช> และ <^ช> มีความสัมพันธ์กับถ้นที่อยู่อาศัยตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ กล่าวคือ ประชากรที่มีถ้นที่อยู่อาศัยในชุมชนเมืองกับประชากรที่มีถ้นที่อยู่อาศัยในชุมชนชนบทจะออกเสียงสระสูงในค่าที่มีรูปเขียนภาษาไทยมาตรฐานประสมด้วยรูปสระ <^ช> และ <^ช> แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับความเชื่อมั่น 0.05 ส่วนการแปรของสระสูงในค่าที่มีรูปเขียนภาษาไทยมาตรฐานประสมด้วยรูปสระ <^ช> ไม่มีความสัมพันธ์กับถ้นที่อยู่อาศัย กล่าวคือ การออกเสียงสระสูงที่แตกต่างกันในค่าที่มีรูปเขียนภาษาไทยมาตรฐานประสมด้วยรูปสระ <^ช> ของผู้พูดภาษาสัง也算ไม่ได้มีผลมาจากการที่ประชากรมีถ้นที่อยู่อาศัยที่แตกต่างกัน

สำหรับการวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างการแปรของภาษาในค่าทดสอบที่ 3 กลุ่ม คือประชากรกลุ่มเด็ก ผู้ใหญ่ และคนชาวที่มีถ้นที่อยู่อาศัยต่างกันสามารถสรุปได้ดังนี้

1. กลุ่มคำที่มีรูปเสียงในภาษาไทยมาตรฐานปะสณด้วยรูปสระ <ี>

เด็ก ผู้ใหญ่ และคนชราที่มีถิ่นที่อยู่อาศัยในชุมชนเมืองกับเด็ก ผู้ใหญ่ และคนชรา ที่มีถิ่นที่อยู่อาศัยในชุมชนชนบท จะออกเสียง [i:] และ [e:] ในคำที่มีรูปเสียงในภาษาไทยมาตรฐานปะสณด้วยรูปสระ <ี> ในอัตราที่แตกต่างกันของมีเสียงสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.05 หรือกล่าวได้ว่าการเปรียบเทียบของภาษาในค่าตั้งกล่าวของเด็ก ผู้ใหญ่ และ คนชรา มีความสัมพันธ์กับถิ่นที่อยู่อาศัย กล่าวคือ เด็ก ผู้ใหญ่ และคนชราที่มีถิ่นที่อยู่อาศัย ในชุมชนเมืองจะใช้รูปแบร [i:] ซึ่งเป็นการออกเสียงสาระเมื่อของการออกเสียงในภาษาไทยกรุงเทพฯมากกว่าเด็ก ผู้ใหญ่ และคนชราที่มีถิ่นที่อยู่อาศัยในชุมชนชนบทในขณะเดียวกัน คนชราที่มีถิ่นที่อยู่อาศัยในชุมชนชนบทังคงรักษาการออกเสียงสาระ [e:] ในค่าตั้งกล่าว ตามแบบภาษาสังคมลักษณะเดิมไว้ได้อย่างชัดเจน โดยที่ผู้ใหญ่และเด็กทั้งจะไม่ปรากฏ การออกเสียงสาระตามแบบภาษาไทยที่นิสสหคลาให้ได้ยิน

2. กลุ่มคำที่มีรูปเสียงในภาษาไทยมาตรฐานปะสณด้วยรูปสระ <္>

ผู้ใหญ่ที่มีถิ่นที่อยู่อาศัยในชุมชนเมืองกับผู้ใหญ่ที่มีถิ่นที่อยู่อาศัยในชุมชนชนบทจะ ออกเสียง [္း] และ [ုး] ในคำที่มีรูปเสียงในภาษาไทยมาตรฐานปะสณด้วยรูปสระ <္> ในอัตราที่แตกต่างกันของมีเสียงสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.05 ซึ่ง หมายความว่าการเปรียบเทียบของสาระสูงในค่าตั้งกล่าวของผู้ใหญ่ที่อยู่อาศัยในชุมชนเมืองกับผู้ใหญ่ที่อยู่อาศัยในชุมชนชนบทจะมีความสัมพันธ์กับถิ่นที่อยู่อาศัย สำหรับการใช้รูปแบรหรือการออกเสียง [္း] และ [ုး] ของเด็กและคนชราที่มี ถิ่นที่อยู่อาศัยในชุมชนเมือง กับเด็กและคนชราที่มีถิ่นที่อยู่อาศัยในชุมชนชนบทนั้น ไม่ได้เป็นผล มาจากการที่เด็กและคนชราที่มีถิ่นที่อยู่อาศัยต่างกัน หรือกล่าวได้ว่า การเปรียบเทียบของสาระสูง ในการออกเสียงคำที่มีรูปเสียงภาษาไทยมาตรฐานปะสณด้วยรูปสระ <္> ของเด็ก และ คนชราไม่ว่าจะอยู่ในชุมชนแบบใด และไม่ว่าจะมีอัตราการใช้รูปแบร [္း] และ [ုး] แตกต่างกันของรากไม้อาจให้ค่าอธิบายได้ว่าเป็นเพียงสภาพชุมชนที่บุคคลเหล่านั้นอาศัยอยู่ แต่ก็ต่างกัน

3. กลุ่มคำที่มีรูปเขียนในภาษาไทยนาฬาชุดประสมด้วยรูป局面 <๔>

เด็ก ผู้ใหญ่ และคนชรา ถ้ายาศัยอยู่ในชุมชนที่แตกต่างกัน ย่อมมีการใช้ภาษา ในอัตราที่แตกต่างกันอย่างมีผลสำคัญทางสถิติที่ระดับเชื่อมัน 0.05 หรือกล่าวได้ว่า มีน้ำหนักอ้างอิงที่ต่างกันคือชุมชนเมือง และชุมชนชนบทย่อมมีอิทธิพลหรือผลให้เด็ก ผู้ใหญ่ และคนชรา ออกเสียงสระ [u:] และ [o:] ในอัตราที่มากน้อยต่างกัน โดยเด็กที่อยู่ใน อาศัยในชุมชนเมืองจะออกเสียงสระเป็น [u:] ตามแบบการออกเสียงค่าตั้งกล่าวในภาษาไทยกรุงเทพมากที่สุด ผู้ใหญ่ในชุมชนเมืองจะออกเสียง [u:] ในอัตราที่ลดน้อยลงมา แต่ก็ใกล้เคียงกับอัตราการออกเสียง [u:] ของเด็ก ส่วนคนชราที่อาศัยอยู่ในชุมชนเมือง ออกเสียง [u:] น้อยที่สุด อ่างไว้ก็ตามก็ยังเป็นอัตราที่มากกว่าการออกเสียง [o:] ของคนชราเอง

ในลักษณะที่ตรงกันข้าม คนชราที่อาศัยอยู่ในชุมชนชนบทซึ่งคงรักษาการออกเสียง สระ [o:] ตามแบบการออกเสียงในภาษาสังคลาไว้ได้มากที่สุด และอัตราการใช้รูปแบบ [o:] จะค่อนข้างลดลงในการออกเสียงของผู้ใหญ่ และเด็ก เมื่อเปรียบเทียบอัตราการ ออกเสียงสระ [o:] ที่น้อยที่สุดของเด็กที่อาศัยอยู่ในชุมชนชนบทแล้วก็ยังมีอัตรามากกว่าการ ออกเสียง [o:] ที่มากที่สุดของคนชราที่อาศัยอยู่ในชุมชนเมือง จึงสรุปได้ว่าคนชุมชนชนบท ซึ่งคงรักษาเอกลักษณ์ของเสียงสระในภาษาสังคลาไว้ได้อย่างมั่นคง